

Μην τὸ ξεχνάτε αὐτό.

Ὅπως γράφαμε καὶ παραπάνω, μὲν ἔφτασε στὴν Κοιλάδα τὸ Χρυσοῦ, ὁ Κοιζίλος κατελήφθη ἀπὸ βαθειὰ καὶ ἀπεριόρατη συγκίνησι. Τὸ ὄνειρό του ἐπραγματοποιεῖτο, ἐπὶ τέλους. Θὰ γινόταν ὁ πλεονεκτήσιμος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου. Θὰ γέμιζε χρυσάφι.

Ὁ Τυχοδιώκτης πλησίασε γεμάτος ἀγόνια σὸ μέρος ποῦ βρισκόταν ὁ θησαυρὸς, παραμέρισε τὰ κλαδιά καὶ τὰ μάτια του ἄστραφαν γεμάτα ἀληθιὰ.

Ἐκεῖ, μπρὸς τὰ πόδια του, ἵπτηχε ἄφθονο χρυσάφι, χρυσάφι ἰκανὸ νὰ πλῆσσει ὅχι ἕναν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ἑκατὸ, χίλιους.

Ὁ Κοιζίλος ἔσφιξε γάτο, πήρε μερικὸν χρυσὸν καὶ βόλων καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς χαϊδεύῃ μὲ παραφορά, μὲ περιπάθεια, ὅπως χαϊδεύει ὁ ἑραστής τὴν ἀγαπημένην του.

Κόντευε περὶ νὰ βραδιάσῃ. Ἐπρότερε σκεπτόν νὰ κοιμηθῇ κοντὰ πρὸς τὸ θησαυρὸ καὶ τὸ πρωῖ, μὲν θὰ ξυπνοῦσε, νὰ φρόντιζε σιγά-σιγά γιὰ τὴ μεταφορά του.

Δὲν ἔπρετε νὰ γίνῃ καιρὸς. Ἄν ἔφταναν στὴν Κοιλάδα ὁ δὸν Ἐστεβάν καὶ οἱ ἄνθρωποι του, ἦταν χαμένοι.

Ἡ νύχτα αὐτὴ, μέσα στὴν ἔρημιά καὶ σὸ σκοτάδι, ἵπτηχε γιὰ τὸν Κοιζίλο ἀγωνιώδης, γεμάτη ἐφιέλτες, Σιπνοῦσε κάθε τόσο, νομίζοντας πὺς ἀκούει πολεμικὰς ἰαχὰς Ἰνδῶν, βοιζηθιοῦς θηριῶν, βογγητὰ ἀγόνιας, ὄρχους ἐπιθανάτους. Τὸ φωνάζον πὺς ἀκούει μέσα στὸν ὕπνο του τὴ φωνὴ τοῦ Μίazon Ἀρελλάνου νὰ τὸν φοβερίζῃ :

— Δολοφόνε !... Δολοφόνε !... Στὸ μέρος αὐτὸ ποῦ μ' ἐσκότωσες θ' ἀφήσεις καὶ σὸ τὰ κόκαλά σου !...

Μοναχί στὸν ἰδιόταν, ὁ τυχοδιώκτης σηκώθηκε τέλος ὄρθως, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν κοιμηθῇ περὶ. Κιττάζε δευτὰ ἄστερια. Εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα. Γύρω σὸ δάσος τριγυρίζον πεινασμένα ἀγρίδια. Μεγάλαις νυχτερίδες, διψασμένες γιὰ αἷμα, φτερούγιζαν στὸν ἀέρα.

Μὲ τὸ ὄπλο στὰ χεῖρα, ὁ Κοιζίλος προχώρησε ὡς τὸν τάφο τοῦ Ἰνδοῦ ἀρχηγοῦ, ποῦ βρισκόταν ἐκεῖ πλάι καὶ κἀπὼς στὸν περιβολὸ του. Ὁ ἀέρας ποῦ φυσοῦσε, σφύριζε ἀνάμεσα στὰ κούφια ἀνθρώπινα κροτάλια καὶ σπάζον τὴ στερεὴ αὐτὴ κατακλιὰ τοῦ ἐρυθροδέριμου φυλάρχου.

Πένθημα σάφεισε περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλό τοῦ Κοιζίλου. Θὰ πραγματοποιεῖτο ἄραγε τ' ὄνειρό του ; Ἢ ἀποτυχόσει τὸ χρυσάφι τῆς Κοιλάδος ;

Εἶχε νὰ κἀμὴ μὲ χίλιους-δύο ἔχθρους στὴ θέσιν ποῦ βρισκόταν.

Μὲ τὸν δὸν Ἐστεβάν, μὲ τὸν ἐρυθροδέριμον καὶ ἀκόμα μὲ τὸν Φάβιο καὶ τοὺς δύο κληρονομοὺς ποῦ τὸν προστάτευαν. Τί νὰ εἶχαν γίνει ἀλήθεια, οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἔχθροι του ; Νὰ πέρασαν τὸ χεῖμαρο ; Νὰ μὴν ἦσαν οἱ ζούγκια ;

«Ὅπως καὶ ἂν ἔχει τὸ πράγμα, σκεπτόταν ὁ Κοιζίλος, θὰ προσπαθῶσι νὰ ξεφύγω ἀπ' ὄλους αὐτοὺς τοὺς διαβόλους. Πρῶν ἔρθε ἐδῶ ὁ δὸν Ἐστεβάν, πρέπει νὰ ξεκαθαρίσῃ τοὺς λογαριαμοὺς μου μὲ τοὺς Ἰνδοὺς. Πρέπει νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸν καὶ νὰ τοὺς νικήσῃ. Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐκόλο, γιατί οἱ Ἰνδοὶ πολεμοῦν γενναίᾳ καὶ δὲν εἶνε καὶ λίγοι...».

Ἐπὶ τέλους ἤμειψε.

Ὁ Κοιζίλος, νοιώθοντας τὸν ἑαυτοῦ ἐξαντλημένον, παραδόθηκε γιὰ λίγες ὥρες στὸν ὕπνο, μ' ὅλη τὴν ἐπιθυμίαν ποῦ εἶχε νὰ μαζέψῃ τὸ ποθῆτο χρυσάφι τῆς Κοιλάδος. Ὅταν ξύπνησε, ὁ ἥλιος εἶχε ἀνεβεί ἀρετὰ ψηλά στὸν οὐρανόν. Ἐχισε λίγο νερὸ σὸ πρόσωπο του, κρέμασε τὸ ὄπλο του στὸν ὄμο του καὶ πρῶν πλησιάζει στὴν Κοιλάδα, σκέφτηκε ν' ἀνεθῇ στὸν ἀντιπροσὸ λόφο, γιὰ νὰ ἰδῇ τί γίνεται γύρω, μήπως ὑπάρξουν κανένα κίνδυνος, ἂν καὶ τὸ μέρος φωνάζον ἀνελεῖς ἔρημο καὶ σιωπηλὸ.

Μόλις ἔφτασε στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ὁ τυχοδιώκτης ἀνέπνευσε μ' ἀνακούφιαν. Ἦταν μόνος, ἐντελῶς μόνος στὴν ἔρημιά αὐτῇ. Τὸ χρυσάφι ἦταν δικό του. Ἐτοιμαζόταν λοιπὸν νὰ κατέβῃ, ὅταν πρὸς τὸ μέρος τῆς Κοιλάδος, διέκρινε τὰ κλαδιά τῶν ψηλῶν θάμνων νὰ κουνιῶνται.

— Κανένα ἀγρίδι θὰ εἶνε, φηθίρισε. Κανένα ζῶο ποῦ ἐτοιμαζέται νὰ φοιλήσῃ, ὅπως νὰ ξανάβῃ ἡ νύχτα. Ὄχι, ὄχι, ἂς μὴ βιάζομαι. Νὰ... τὰ φύλλα κουνιῶνται τώρα περισ...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσιν.

Οἱ κλαδιά παραμέρισαν καὶ ἕνας ἀνθρώπος πρόβαλε σὸ γασιδί, ποῦ βρισκόταν γάτο ἀπ' τὸ λόφο.

Ὁ Κοιζίλος ἔσφιξε τὰ δόντια του μὲ λύσσα. Τὰ μάτια του θόλωσαν. Μοιροῖοισε μὲ βλαστήμια καὶ σήκωσε τὸ ὄπλο του.

— Θὰ σὸ σκοτώσω, σκέλε, δικούς καὶ ἂν εἶσαι, μοιζήρισε. Τὸ χρυσάφι ἀνήκει σὲ μένα. Μονάχα σὲ μένα.

Στὸ μεταξύ αὐτό, ὁ ἀγνωστος σάθηκε ἔξαφνα καὶ κίτταζε γύρω του περιεργα, σάν νὰ ἐξεφεινοῦσε τὸ μέρος.

Σημειοῦντάς τον, ὁ Κοιζίλος τὸν ἀνεγνώρισε. Ἦταν ὁ ἕνας

ἀπ' τοὺς δύο κληρονομοὺς, τοὺς προστάτες τοῦ Φαβίου, ἦταν ὁ Πέτες ὁ Ὑπνιλός.

— Κατὰρα ! μοιροῖοισε ὁ τυχοδιώκτης. Τί ζηταῖ αὐτὸς ὁ σατανὰς ἐδῶ πάνω ; Ἦθε νὰ μοῦ πάρῃ τὸ χρυσάφι ; Μὰ ὄχι, διάβολε. Εἶνε μόνος του. Θὰ τὸν σκοτώσω.

Καὶ βράζοντας ἀπὸ ὄργην, τρέμοντας ἀπὸ ἀνυπομονήν, σημάδεψε καλύτερα τὸν Πέτε καὶ τὸν ἐπιφοβόλητον. Δὲν τὸν ἐπέτρεπε διως καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ ξαναπροβοῦλῃ, ὅταν εἶδε νὰ προβάλλουν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κλαδιά ὁ Βουκαρῆ καὶ ὁ Φάβιος. Ἡ παρουσία τῶν τριῶν ἀσπόνδων ἔχθρων του στὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ, ἔκαμε τὸν Κοιζίλο νὰ φρενιάσῃ. Κινδύνεψε τώρα περὶ νὰ χάσῃ τὸ θησαυρὸ. Κινδύνεψε ἡ ζωὴ του. Ἐπείσοι, ἡ τεχνὴ οὐμῆλη ποῦ σέταζε τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, τὸν ἔκρινε ἀπ' τὰ μάτια τῶν ἔχθρων του.

Δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ χάσιμ. Ἐπρότερε νὰ κατέβῃ ἀπ' τὸ λόφο ἀμέσως καὶ νὰ κρυφθῇ κάτου, ὅσο νὰ περάσῃ ἡ μπόρα. Στριβόνας γιὰ νὰ κατέβῃ, ἔσφιξε τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὸν δάσος, σὸ βάθος τοῦ δάσους. Εἶδε τότε τρεῖς-εἴκοσι νὰ κατενθύνονται καλπάζοντας πρὸς τὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ καὶ νέα βλαστήμια ἔφηνε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σφιγμένα του δόντια. Ἦταν ὁ δὸν Ἐστεβάν μὲ τρεῖς συντρόφους του. Νέοι ἔχθροι δηλαδή. Νέοι κίνδυνοι...!

Γρηγοροῦ σάν ἀγρίδι, ὁ Κοιζίλος ἔτρεξε καὶ κατέβηκε ἀπ' τὸ λόφο, ἀπ' τὴν ἀντιθέτη πλευρά, μέσα σὲ λίγα λεπτά. Ἡ οὐμῆλη τὸν ἐπροσέταξε. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκούσῃ, δὲν βόησαν κανένα ἐπάμιο σὸ λόφο, ὅταν ἀνέβησαν τρέχοντας οἱ τρεῖς κληρονομοὶ.

Συρόμενος στὴ γῆ μὲ τὴν κοιλιά, σάν ἐσκέτο, ὁ Κοιζίλος πλησίασε στὴ λίμνη καὶ τρέπασε ἀνάμεσα σὴν μεγάλη ὄρσοιζήν ἀπὸ τῆς ὄχθης, βιθισθεὶς σχεδὸν ὡς τὸ λαμὸ σὸ νερὸ καὶ σὸ βοῦρο.

— Ἄτ' ἐδῶ, φηθίρισε μειδιώντας σατανικά, θὰ ἰδῶ τί πρόκειται νὰ συμβῇ. Οἱ τρεῖς κληρονομοὶ θὰ πιστοῦν μὲ τὸν δὸν Ἐστεβάν καὶ τοὺς συντρόφους του καὶ θὰ αἰματοκυλισθοῦν. Ἄν ἀλλήλοσκοποῦν λοιπὸν, πράγμα ποῦ τὸ εὐχνομαί διολιθίζω, θὰ μείνω πάλι ἐλευθεροῦς καὶ ἀνεσώλητος γιὰ νὰ πάω τὸ θησαυρὸ. Ἄν νικήσουν οἱ τρεῖς κληρονομοὶ, θὰ παρουσιασθῶ, θὰ προσποιηθῶ τὸ φίλο τους, θὰ ζητήσω συγγνώμην ἀπ' τὸν Τιβοῦχο (τὸν Φάβιο) καὶ θὰ πάω τὸ μεριδί μου ἀπ' τὸ χρυσάφι. Ἄν ἀντιθέτως βγῇ νικήτῆς ὁ δὸν Ἐστεβάν, τότε... τότε, διάβολε, θὰ ξεφτιρῶσω ἐμπερὸς του καὶ θὰ βρῶ μὲ καλὴ δικαιολογίαν γιὰ νὰ υπαλοῦσω τὴν ξαρκικὴ φουγὴ μου ἀπ' τὴν κατασκήνωσι.

Ναί, ναί, ἐστὶ θὰ γίνῃ. Ἄς περμένο νὰ ἰδῶ πὺς θὰ τελειώσῃ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Οἱ ἱπτεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐκαλπάζαν πρὸς τὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ, ἦσαν πραγματικῶς ὁ δὸν Ἐστεβάν, ὁ Πέτρος Διάς, ὁ Βαράγγιος καὶ ὁ Ὀρόκης, τὸν ὁποῖο εἶχαν πάρει τὴν τελευταία στιγμὴ μαζύ τους.

Ὁ δὸν Ἐστεβάν ἦταν ἀνυπόμονος. Τὸν τραβοῦσε ἐκεῖ ὁ πόθος τῆς ἀποκτήσεως τοῦ θησαυροῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ τιμωρήσῃ σκληρὰ τὸν Κοιζίλο γιὰ τὴν προδοσίαν του. Δὲν ἔπρετε ἔξ ἄλλου νὰ χάνουν καιρὸ. Εἶχαν ἀρτίσει τὸ στασιάζετό τους χωρὶς ἀρχηγούς καὶ ἵπτηχε κίνδυνος νὰ ἐπιτεθῶν, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τους, ὁ ἐρυθροδέριμος ἐναντίον τῶν χρυσοθηρῶν.

Μολαταῖτα, ἀναγκάζοντοσαν κάθε τόσο νὰ σταθμεῖουν γιὰ νὰ ἔξεταζοῦν τὸ ἔδαφος. Ὁ Πέτρος Διάς κατέβαινε ἀπὸ τ' ἄλλο του καὶ ἐκίτταζε μὲ προσοχὴ, πάνω στὴ γλῶσσι, τ' ἀγκύρια τοῦ περῶματος τοῦ Κοιζίλου.

— Λοιπὸν ; ρωτοῦσε ἀνυπόμονα ὁ δὸν Ἐστεβάν. Τί βλέπετε, Διάς ;

— Βλέπω πὺς ἀκολουθοῦμε καλὸ δρόμο. Ὁ ἀρχεῖος Κοιζίλος πέραςσε ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ καλπάζοντας καὶ δὲν θ' ἀργήσοιμε νὰ τὸν προστάσοιμε.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν !

Ἔτσι, προχωροῦντας καὶ ἀνιχνεύοντας, ἔφτασαν τέλος στὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ. Πήδησαν γάτο ἀπὸ τ' ἄλογα τους, τὰ ἔδεσαν στὰ γύρω δέντρα καὶ ἔστειλαν τὸν Ὀρόκη νὰ ρίξῃ μὲ ματιὰ γύρω καὶ νὰ ἰδῇ τί γίνεται. Μὲ τὸ ὄπλο στὰ χεῖρα, ὁ Ὀρόκης προχώρησε, κιντίζοντας προσεκτικὰ γύρω του, ὡς τὸν τάφο τοῦ Ἰνδοῦ ἀρχηγοῦ. Ἀπόλυτη σιωπὴ ἐπικρατοῦσε σὸ μέρος αὐτό. Ψυχὴ ἀνθρώπου δὲν φαινότανε. Κι' ὅμως, τὸ μέρος δὲν ἦταν ἔρημο. Ὑπῆρχε κρυμμένος ἀνάμεσα στὰ φυτὰ τῆς ὄχθης τῆς λίμνης ὁ Κοιζίλος. Ψηλά, στὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, βρισκόνοσαν ἐπίσης καὶ παρακολοῦθοσαν τῆς κινήσεως τοῦ δὸν Ἐστεβάν καὶ τῶν ἀνθρώπων του, οἱ τρεῖς κληρονομοὶ.

— Ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως ἔφτασε ! φηθίρισε ὁ Πέτες.

Ὁ Φάβιος κόνιωσε ἀπειλητικὰ τὸ κεφάλι του.

Ὁ Βουκαρῆς χάρηδεψε τὴν μακρὰ κίνησιν τῆς χαρῶνάς του.

(Ἀκολουθεῖ)